

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB26 : 1852

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB26 : 1852", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2008 , s. 41.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb26-txt-shoot-n44.pdf> (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB26:44

#

Christendommens tvende Sætninger

A.

Fordi Du er Lidende, derfor elsker Gud Dig.

Det er dette: kommer hid alle I som arbeide o: s: v: o, taber ikke Frimodigheden, som var det at lide, at være ulykkelig, som var det Skyld (hvad Mskene grusomt opfandt, for at blive Eder qvit) nei, just Eder elsker Gud, at I lide er ikke Udtrykket for at være forladt [af] Gud, tværtimod.

B.

Fordi Gud elsker Dig, derfor maa Du lide.

Dette er det Næste, er, hvad der saa vil indtræde, hvis Du i Sandhed har indladt Dig med Xstd: Du maa lide, lide for Læren, kort Du maa lide, – fordi Gud elsker Dig. Det er, Gud er Aand, han kan ikke anderledes udtrykke sin Kjerlighed end ved at Du maa lide, vil Du ikke lide, saa vil Du altsaa være fri for Guds Kjerlighed.

Men pas nu vel paa; thi idet Du har forstaaet dette, da vil det bevæge Dig dybt og inderligt i Stemning – og i samme Øieblik vil det Sandselige i Dig underskyde et Bedrag, det vil være Dig, som maatte da denne Din Bevægethed saaledes behage Gud, at han nu sendte Dig en eller anden Lykke – o, svigefulde Hjerter, saa gaaer jo dog Sagen tilbage i det Gamle, det bliver det Sandselige, ikke dette: at Guds Kjerlighed udtrykker sig ved at Du maa lide.

Sandt nok, her gaaer den sidste blot msklige Trøst ud; thi den sidste blot msklige Trøst er: naar Alt forlader mig, saa har jeg jo Gud, han sender nok Held og Lykke – o, og hvis Gud elsker Dig, det udtrykkes ved, at Du maa lide – ellers elsker han Dig ikke!

Hjælper han Dig da ikke? Jo han hjælper Dig til at finde det ubeskriveligt saligt, saaledes at lide. Dette er Aandens Vidnedsbyrd.

Men pas nu vel paa, at der ikke i samme Øieblik, just i Forstaaelsens Øieblik underskyder sig et

Sandsebedrag. Thi Du vil ved denne Forstaaelse blive bevæget i Stemning, og saa vil det være Dig, som maatte dette behage Gud saaledes, at han sendte Dig een eller anden lykkelig Tilskikkelse – o, svigefulde Hjerter, saa gik jo Sagen tilbage til det Sandselige, og det blev ikke Aandens Vidnedsbyrd; nei, pas vel paa, thi maaskee tilskikker Gud Dig just i samme Øieblik et piinligt Uheld – at Du strax kan indøve, ved Hjælp af Aandens Vidnedsbyrd at finde dette saligt.

Saaledes er det en vidtløftig Historie, inden et Mske finder Trøsten.

Der er en Gud i Himlene – er dette ikke uendeligt Trøst nok? Jo, hvis Synden ikke var.

Der er en Forsoner – er dette ikke Trøst nok, han gjør jo Fyldest for al Din Synd? Jo, hvis ikke just han, Forsoneren, fordrede »Efterfølgelsen.«

Men Aanden er »Trøsteren« – der standser vi: trøst Dig!

Blot Eet endnu. Som Lægen siger til Den, hvis Been var brudt, naar han skal til at bruge det igjen: vær endelig forsigtig, saa snart De mærker den mindste Smerte, saa giv lidt efter, hvii en halv Times Tid, men begynd saa igjen; eller er Smerten større, saa læg Skinnerne en Dag an igjen, tag Stokken til Hjælp, men begynd saa igjen den næste Dag – og for Alt ingen Sindslidelse, at De da ikke bliver utaalmodig og for Smerte stamper i Gulvet, thi saa brækker De Benet igjen, det vil være »for Smerte« forsaavidt det vil være for at faae den størst mulige Smerte: saaledes ogsaa her. Vær forsigtig, smerter det for stærkt, giv lidt efter, men begynd saa igjen. Og for Alt ingen Utaalmodighed, der her kunde være endog livsfarlig.

Giv lidt efter, det evig Visse er og bliver dog, at et Msk.frelses ene og alene ved Naaden.

Giv lidt efter, men begynd saa igjen. O, og ikke sandt, var det ikke den lumpneste Utaknemlighed, om et Msk. vilde spare sig for Anstrengelse, fordi han frelses - af Naade. Eller hvad vilde Du dømmen om den Mand, der blev kold og ligegyldig mod sin Hustrue, fordi han vidste, at han var elsket, saa han kun vilde anstrenge sig, hvis han^a skulde fortjene hendes Kjerlighed.

a ikke var elsket, og